

ඉන්දියාවේ හිටපු ජනාධිපති ආචාර්ය අබ්දුල් කලම් මහතා හැම ඉන්දියානුවෙක් ම අමතන ලද ලියුමක්

(2002 සිට 2007 තුළ ඉන්දියාවේ ජනාධිපති වූ අබ්දුල් කලම් ඒ තනතුරට පත්වීමට පෙර ප්‍රසිද්ධ ගගනගාමී විද්‍යාඥයෙකි. ඔහු ජනාධිපති තනතුර දරන කාලයේ මහජනතාවගේ ජනාධිපති ලෙස ප්‍රසිද්ධියට පත්විය)

“ඉන්දියාවේ මාධ්‍යය මෙතරම් සෘණාත්මක ඇයි ?” අපේ ශක්තිය අපේ සාර්ථකත්වය ගැන සඳහන් කිරීමට අප කුලෑටි වන්නේ මොක ද ? අපි ප්‍රබල ජාතියක් වෙමු. අපේ සාර්ථකත්වය පෙන්නන අපූරු නිදර්ශන වීමට ය. එහෙත් අප ඒවා ගැන සඳහන් කරන්නේවත් නැත.

- කිරි නිෂ්පදනයේ අප පළමුවැන්නා ය.
- දුරස්ථ සංකීර්ණය වන්දිකාවලින් අප පළමුවැන්නා ය.
- ලෝකයේ දෙවන විශාල ම වී නිෂ්පාදක-යා අප ය.

ආචාර්ය සුදර්ශන දිනා බලන්න. ඔහු ගෝත්‍රික ගමක් ස්වයං නිරසාර, ස්වයං වෙහෙසවන ඒකකයක් බවට පරිවර්තනය කර තිබේ.

ලක්ෂ ගණන් මෙවැනි සාර්ථකත්වයන් ඇතත් මාධ්‍යය වසී වී ඇත්තේ අසාර්ථක ව්‍යාපෘති, ආපදා වැනි විෂම ප්‍රවෘත්තිවලට ය.

වරක් මම ටෙල්අවිව් හි දී ඊශ්‍රායල පුවත්පතක් කියවමින් සිටියෙමි. ඊට පෙර දින “හමාස්” පහරදීම්වලින් විශාල සංඛ්‍යාවක් මියගොස් තිබිණ. එහෙත් පුවත්පතේ මුල් පිටවේ ප්‍රධාන ප්‍රවෘත්තිය වූයේ යුදෙව් මහත්මයෙකු අවුරුදු පහක් තුළ ඔහුගේ කාන්තාරය පළතුරු උයනක් හා ධාන්‍යාගාරයක් බවට පරිවර්තනය කළ අන්දමයි. ඩෝම්බ් ප්‍රහාරයක්, ජීවිත හානි ආදි ප්‍රවෘත්ති, ඇතුළු පිටුවලට රිංගවා තිබිණ. ඉන්දියාවේ අප කියවනුයේ මරණ, ලෙඩදුක්, ත්‍රස්තවාදී ක්‍රියා, අපරාධ ආදිය ගැනයි. ඇයි අප මෙතරම් සෘණාත්මක ? තවත් ප්‍රශ්නයක්, ජාතියක් වශයෙන් විදේශීය දේට අප කෑදර ඇයි ? පට අවශ්‍ය පිටරට නිෂ්පාදන, අපට ඕන කරන්නේ විදේශීය රූපවාහිනී, විදේශීය කම්ස ආදියයි. අපට අවශ්‍ය විදේශීය තාක්ෂණයයි. ආනයන කරන දේවලට අපි කෑදර මොක ද ? ආත්ම විශ්වාසයත් සමග ආත්ම ගරුත්වයත් එන බව ඔබ දන්නේ නැද්ද ?

මේ දේශනය මම හයිද්‍රබාද් හි දී කරද්දී අවුරුදු 14 ක් වයසැති දැරියක් ඇගේ සමරු පොතේ මගේ අත්සන තබන ලෙස ඉල්ලුවා ය. ඇගේ ජීවිතයේ අභිමතාර්ථය කුමක් දැ යි මම ඒ අවස්ථාවේ ඇගෙන් විමසීම, “මගේ බලාපොරොත්තුව සංවර්ධනය වූ ඉන්දියාවක ජීවත් වීමට ය.” ඇය පිළිතුරු දුන්නා ය. ඇයගේ අදහස අනුව ඔබත් මාත්, ඇය වෙනුවෙන් ඉන්දියාව සංවර්ධනය කළ යුතු ය. ඉන්දියාව උණා සංවර්ධිත රටක් නොවන බව අප ලොවට හඬ ගා කිව යුතු ය. ඉන්දියාව ඉමහත් සේ සංවර්ධිත රටකි.

- අපේ රජය අකාර්යක්ෂම යයි ඔබ පවසයි.
- අපේ නීතිය යල් පැනපු එකක් බව ඔබ කියයි.
- නගර සභාව කැළි කසල ශුද්ධ කරන්නේ නැතැ’යි ඔබ කියයි.
- දුරකථන අක්‍රීය බවත්, දුම්රිය සේවාව විනිවිදත්ව බවත් ඔබ කියයි.
- ගුවන් සේවාව ලෝකයේ නරක ම එක බවත්, ලියුමක් කවදාවත් ලැබිය යුත්තාට නොලැබෙන බවත් ඔබ කියයි.
- රට බල්ලන්ට ගොස් ඇති බවත් එය අගාධයේ බවත් ඔබ කියන්නේ ය.

ඔබ මෙසේ කියාගෙන, කියාගෙන යාම. ඒත් ඒ සඳහා ඔබ කරන්නේ මොකක් ද ? ඔබ සිංගප්පූරුවට ගොස් එහි ගුවන් තොටුපලෙන් එළියට ආ මොහොතේ සිට ම ඔබේ හැසිරීම අන්තර්ජාතික මට්ටමේ පවතී. සිංගප්පූරුවේ දී ඔබ සිගරැට් කොට පාරේ වීසි කරන්නේවත්, කඩ සාප්පුවල දී කෑම කන්නේවත් නැත. සිංගප්පූරු ජාතිකයන් මෙන් ම ඔබ ද ඔවුන්ගේ උමං දුම්රිය ගැන ආඩම්බර වෙනවා. හවස 5-8 කාලය තුළ ඕරවාඩ් පාරේ රිය පැදවීමට ඩොලර් 5 ක් ඔබ ගෙවනවා. ඔබ සාප්පුවක හෝ හෝප්පාගාරයක රස්තියාදු වෙලා රථගාලට පැමිණි විට ඔබේ සමාජ අනන්‍යතාවය නොතකා දඩය ගෙවිය යුතු ය. සිංගප්පූරුවේ දී එබ කිසිවක් කියන-හේ නැත. රාමසාන් කාලයේ දී බ්‍රිතාන්‍ය-වල දී ඔබ ප්‍රසිද්ධ තානා කෑම ගන්න තරම් නිර්භීත වන්නේ නැත. ජෙඩාවල දී මොට්ටැක්කිලිය ඇඳ නො ගෙන පාරේ

යන්න තරම් විධිතර නැත. ලන්ඩන්වල දුරකථන මාධ්‍යස්ථානයේ සේවකයෙකුට පවුම් 10ක් දී ඔබේ ටෙලිෆෝන් බිල වෙන කෙනෙකුගේ නමට යවන්න කියා ඔබ නොකියයි. වොෂිංටන්වල පැයට කිලෝමීටර් 55 ක් ඉක්මවා වාහන පදවා, රථවාහන පොලිසි නිලධාරීන්ට කියන්නේ නැත. “මං කවුද කියා තමුසෙ දන්නෙ නැත. මම අරයාගේ පුතා”, කියලා, ඕස්ට්‍රේලියාවේ හෝ නවසීලන්තයේ මුහුදු වෙරළේ දී හිස් පොල්කටුවක්, කුණු කුඩයට හැර අන් තැනකට ඔබ නොදමයි. විදේශීය රටවල දී ඒ රටවල නීති රීතිවලට ගරු කරන ඔබට, තමාගේ රටේ දී එය කළ නොහැකි ය. ඉන්දියන් පොළොවට පා තැබූ විගස ම ඔබ සිගරැට් කොට, කඩදාසි ආදිය පාරේ වීසි කරයි. විදේශීය රටක දී යහපත් පුරවැසියෙකු වූ ඔබට ඉන්දියාවේ දී එය ම කළ නොහැකිමක් ඇයි ? ආමෙරිකාවේ හැම සුනඛ හිමියෙක් ම තම හුරතලා අපවිත්‍ර කළ වහා ම එය ඉවත් කළ යුතු ය. ජපානයෙන් එනෙමයි. අපේ රටවාසීන් එය කරවී ද ? අපි ආණ්ඩුවක් තෝරා ගැනීමට ඡන්දපොලට යමු. ඊට පසු අපේ වගකීම අවසන් වෙයි. අපි හාන්සි පුටුවේ දිගා වී රජය හැම දෙයක් ම කරන තෙක් බලා ඉඳිමු. එහෙත් අපේ දායකත්වය සෘණාත්මක ය. කසල බැහැර කිරීම රජයට පවරන අපි හැම තැන ම කඩදාසි වීසි කරන අතර, බීම වැටී ඇති කඩදාසියක් කුණු කුඩයට නොදමමු. දුම්රිය තුළ පිරිසිදු වැසිකිළි බලාපොරොත්තු වන නමුත් වැසිකිළි භාවිතය හරිහැටි දැන ගැනීමට අපි උනන්දු නො වෙමු. ඉන්දියා ගුවන් සේවාවේ හොඳ කෑම බීම ආදිය ඔබ බලාපොරොත්තු වන අතර, එහි යම් යම් දේවල් හොරෙන් ගෙන ඒම අප නවත්වා නැත. ගැහැනුන්ට බලපාන දෑවැද්ද වැනි දැවෙන සමාජ ප්‍රශ්නවල දී අපි මහ හඬින් විරෝධතා දක්වන නමුත්. ගෙදර දී එය අනුගමනය නො කරමු. අපේ නිදහසට කාරණාව ? මුළු සමාජ ක්‍රමය ම වෙනස් විය යුතු අතර, අපේ පුතාට ලැබිය යුතු දෑවැද්ද මා පමණක් ප්‍රතික්ෂේප කිරීමෙන් ප්‍රශ්නය විසඳෙන්නේ කොහොම ද ? ඉතින් මේ සමාජ පද්ධතිය වෙනස් කරන්නේ කවු ද ?

සමාජ පද්ධතියට අඩංගු මොනවා ද ? අපේ පහසුව තකා, ඊට අපේ අසල්වාසීන්, අනිකුත් ගෘහස්ථයන්, අනිකුත් නගර, ප්‍රජා කණ්ඩායම් හා රජය ඇතුළත් කළ හැකි ය. එහෙත් ඊට මා හෝ ඔබ නියත වශයෙන් ම ඇතුළත් නැත. මේ සිද්ධාන්තයට අපට දායකත්වයක් දීමට පුළුවන් අවස්ථාවේ අපි අපේ පවුල් හා එකට බැඳී කෝෂයක් තුළට වැද, ඇත රටවල් දිනා බලාගෙන ඉඳිමින් අප වෙනුවෙන් ප්‍රාතිහාර්යකින් මෙන් කටයුතු කළ හැකි “සුදනෙක්” එනෙකක් ඉඳිමු. එසේ නැතිනම් රට හැර යන්නෙමු. තැනිගත් කම්මැලි බියගුල්ලන් මෙන් අපි ඇමෙරිකාවට පලා ගොස් ඔවුන්ගේ ජයග්‍රහණයන් ගැන උදම් වෙමු. නිව්යෝර්ක් අනාරක්ෂිත වන විට අපි එංගලන්තයට පැන යන්නෙමු. එංගලන්තය විරැකියාවට මුහුණ දෙන විට ඊළඟ අහස් යානයෙන් ගල්ප් ප්‍රදේශයට යමු. ගල්ප් ප්‍රදේශයේ යුද්ධයක් වන විට අප ගලවා ගෙන ආ-පසු ඉන්දියාවට ගෙන්වා ගන්නැයි ඉල්ලා සිටිමු. රට දෂණය කරන්න, සුරා කන්න, හැම කෙනෙක් ම සුදානම් වනු ඇත. අපේ හෘදය සාක්ෂිය මුදලට උකස් කර තිබේ. ආදරණීය ඉන්දියානුවෙකි, මේ ලිපිය හෘදය සාක්ෂියට තට්ටු කරන, ඇතුළාන්තයට එබී බලන, කල්පනාවට භාජනය කළ යුත්තකි. මට මේ අවස්ථාවේ පෝන් චර්. කෙනඩි ඇමෙරිකානුවන් අමතා කී දෙය මතක් කරමි. “අපට ඉන්දියාව සඳහා කළ හැක්කේ කුමක් ද? ”යි අහන්න, අද ඇමෙරිකාව හා බටහිර රටවල තත්ත්වයට ඉන්දියාව ගෙන ඒමට කළ හැක්කේ කුමක් ද ? අපෙ-න් ඉන්දියාව බලාපොරොත්තු වන දේ අපි කරමු.”

කී.කී. ප්‍රවීණේවා

ශෝභාව දෙස බලා ය. ඇගේ පුන්සඳු වැනි වන රාහු ගිලගන්නා සේ අඳුරු වී නෙතින් කඳුලක් ගලා බැස්සේ ඇයටත් හොරා ය. මෙය දුටු බහුවිය හැකියාවන් ඇති ජනක අක්කේ, මා අතින් වරදක් වුවා නම් ක්ෂමාවෙන්. මං අනවශ්‍ය ප්‍රශ්නයක් ඇසුවා ද ? යි නැවතත් ජනක මධුරිගෙන් ඇසුවේය. අනේ! නෑ, මං කැමතියි ඔබ වැනි ශිෂ්‍යයන්ට අත හිත දෙන්න. ඔබට අවශ්‍ය ඕනෑම ප්‍රශ්නයක් අසන්න. මාත් කලකදී විශ්ව විද්‍යාලයේ සිටින විට මා ලද අත්දැකීමක් සිහිවුනා. අක්කේ, සමාජීය හෝ ප්‍රශ්නයක් දැයි නැවත ජනක මධුරිගෙන් ඇසුවේ ය. නෑ එය මගේ පෞද්ගලික ජීවිතයේ පැති කඩක්. එය ඔබ වැනි තරුණයන්ට කදිම පාඩමක්. කියා ඇ තම අතීත ජීවිතය ජනක ඉදිරියේ දිග ඇරයේ මෙසේ ය.

මල්ලි, අද මං තනිකම උරුම කරගත් කතකි. සුන්දර අතීතයේ නටඹුන් පමණයි මා

තුළ ඇත්තේ, මට සූරිය බන්ධාර හමුවුනේ සරසවි බිමේදීය. අප විවෘත ජීවිතයක් ගතකරමින් සැබෑ පෙම්වතුන් මෙන් කාලය ගත කළෝය. මෙය කාටත් නොරහසකි. ඒ කාලය මගේ දිවියේ ස්වර්ණමය යුගයයි. අපේ ප්‍රේමය තරම් නිම්ල, විශ්වාසී, අවංක, උත්තරීතර ප්‍රේමයක් මැද අප දිවි ගෙවුවේ කෙදිනක හෝ වෙන් නොවන යදමක් මෙන් සවිබරවය. මේ අතර මගේ පෙම්වතා විදෙස් ගතවූයේ වැඩිදුර අධ්‍යාපනය වෙනුවෙන් ය. එය මහත් සොම්නසක් මෙන් ම ද්‍රෝණිකයක් ද විය. ඔහු සැබෑ අවංක පුද්ගලයෙක් නිසා විවාහ වී යන්නට සූදානම් විය. නමුත් මා එයට හරස් වූනේය. ඔහු ආ විට ජීවිතයේ දුර ගමනක් යන්නට ශප්ත කරගෙන ඔහු වෙන්වූනි. ඔහු ගිය දා පටන් මගේ දුක සැප සොයා බැලුවේ අදුරබර විවාහ සැමියෙකු ලෙස ය. කාලය අපටත් හොරා ඉඟිලුනි ය. ඔහු මෙරටට ඇවිත් විවාහ මංගල්‍ය පැවැත්වීමට කටයුතු යොදන බවත් ගෙනා

වටිනා ආහරන, ඇඳුම් ආදිය මට පිළිය න්වා ඔහු තම දෙමාපියන් බැලීමට ගියේ ය. එහිදී ඔහු රෝගාතුර වූ මව දැකීමෙන් මහත් වේදනාවකට පත්විය. මරණාසන්න මොහොතේ ඉල්ලු ඉල්ලීමක් ඉදිරියේ ඔහු මහ වියවලකට පත්විය. එනම්, ඇගේ නෑනන්ඩිය සහකාරිය කරගන්නැයි සූරිය බන්ධාරට මව කීවේ ඥාති මිත්‍රාදීන් ඉදිරියේ ය. ඔහු මහත් අපහසුතාවකට පත්වී සිටියදී මව මිය ගියා ය.

සූරිය බන්ධාර මා හමුවට විත් එම කතාව කියන විට මා ගොලු විය. එහෙත් මා ඔහුගෙන් ඉල්ලා සිටියේ ඇයව විවාහ කර ගන්නා ලෙස ය. මට උරුම වූ දෛවය මෙය බව පෙන්වා දී මා තනිකම වැලඳගෙන ජීවත් විය. ඔහුගේත් මගේත් යටගියාව වලලා දමා සැබෑ සහෝදර ප්‍රේමයෙන් ජීවත් වුවෙමු. එහෙත්, ඔහු මිය ගොස් අදට මිහිදුන් කළ සොහොන ලඟට ගොස් පිං පැමිණවූයෙමි. ඔහු ජීවත්වී සිටියදී නිතර

මා හමුවට ආවා. ඔහු සැබෑ සොළුරු මිනිසෙකි. නමුත් අප අතර අනවශ්‍ය සම්බන්ධතාවයක් ගොඩනැගුනේ නැත. එක කුසහොත් සහෝදරයකු මෙන් ජීවත් විය.

ජනක බන්ධාරගේ තරුණ හදවත කැළඹුනි. සියල්ල සංසුන් ලෙස අසා ලතෙන් වූ හදවතින් ඇගෙන් සමුගත්තේ අෂට යම් කිසි උදව් උපකාර අවශ්‍ය නම් ඔහු එය ලබා දෙන බවට පොරොන්දු වෙමිනි. තරුණ සිතූම් පැතුම් බුද්ධිමත්ව ස්පර්ශ කළ ජනක, මෙය රහසක් සේ රැක ගන්නට සිතා ගතතේ ය. ජීවිතය සැබෑ අරුත විනිවිද දුටුවේ ය. අද සමාජයේ සමහර විංචිමානවිකාවන් ලඳුන් අතරේ ඇ විශාඛාවක් යැයි ජනක සිතුවේ ය.

සෙනෙහෙලතා රත්නායක